

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

ЖЕТА

ЧАСОПИС

8/195 жовтень 2023

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Глава УГКЦ привітав захисників України: Українське воїнство
показало на весь світ, що Україна є найсильніша духом

Ми пам'ятаємо про високу мету, задля якої варто жити і з любові віддати своє життя. Цією метою є незалежна Українська держава в родині європейських народів високої цивілізації і культури. Про це сказав Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у своєму привітальному слові з нагоди свята Покрову Пресвятої Богородиці та Дня захисників України.

Християнська Україна вперше святкує Покров Пречистої Діви Марії 1 жовтня. Предстоятель наголосив, що цей день для Української держави є ще одним великим всенародним святом.

«Ми сьогодні святкуємо День захисників України. Так склалося історично, що наше українське військо було військом тих, які захишають, які роблять безпечним життя і розвиток українського народу. Це ті, які виборюють Україні гідність і свободу. Тому цього дня наша вдячність, наше вітання линуть до наших дівчат і хлопців на фронті, які ціною власного життя захишають майбутнє України», – сказав Глава Церкви.

Сьогодні нам спадають на думку три слова. Перше – пам'ять. «Пам'ятаємо, – нагадує духовний лідер, – усіх наших попередників, цілі епохи, генерації національно-визвольних змагань України за її свободу і незалежність. Пам'ятаємо про всіх тих, що впали в нерівному бою з російським агресором.

За них сьогодні лунає молитва із землі до небес, з людського серця до Божого престолу».

Друге слово – братерство. «Ми перемаємо лише тоді, коли можемо покластися на плече побратима, на силу і мужність українського війська. Це братерство тих, хто є на фронті, і тих, хто живе і працює для фронту. Ця всенародна солідарність, єдність у борні є запорукою нашої перемоги. Це братерство, мов криця, викуване в горнилі наших змагань за свободу», – просить задуматися Блаженніший Святослав.

Третє слово – покликання. «Господь Бог кличе наших воїнів уперед, щоб захишати простір життя і навіть у нелюдських обставинах лишитися людьми. Українське воїнство сьогодні покликане перемагати життям смерть, нести світло там, де є темрява», – вважає Глава Церкви.

За його словами, нині ми покликані нести простір свободи туди, куди російський загарбник хоче принести поневолення і рабство. «Вкотре дякуємо українським воїнам за те, що на весь світ показали, на що здатна Україна, що вона є непереможною, найсильнішою духом. Сила духу, сила волі українського воїна дивує сьогодні світ», – наголосив Предстоятель.

Департамент інформації УГКЦ

Проща матерів Львівської архієпархії до Матері Божої у село Погоня

7 жовтня відбулася проща матерів Львівської архієпархії до Святоуспенського монастиря Чину святого Василя Великого у с. Погоня для спільної молитви за переможний мир в Україні, за усіх, хто потерпає від війни, за дітей, онуків, правнуків, родини, спільноти...

Молитовні прохання до стіп Погінської Богородиці складало понад 800 осіб, а також гості – матері з Івано-Франківської, Тернопільської, Стрийської, Бучацької, Самбірсько-Дрогобицької архієпархій та епархій.

Надзвичайно важливою була присутність отців-духівників, які прибули зі своєю «паствою», сповідали, навчали, служили. Найважливішою подією прощі стала Свята Божественна Літургія за участю 20 священників. Це дуже мило в очах Бога та людей. Ще була спільна молитва матерів, молитва на вервиці, Хресна дорога, ведені духівником руху «Матері у молитві» отцем Миколаєм Білецьким та духовенством. Намірнення одне – захист Батьківщини, воїнів, поранених, полонених, зниклих без звістки, тих кого російська агресія торкнула бідою. Не бракувало і радісних поспішок жінок від зустрічі, розповідей, ділення, свідчень.

Пресслужба Львівської архієпархії

Молебень з нагоди всесвітнього Дня психічного здоров'я

10 жовтня, з нагоди всесвітнього Дня психічного здоров'я, єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир звершив молебень у каплиці святого Йосифа Львівської обласної державної психіатричної лікарні м. Львова. Архидіаконом співслужили священники парафії Всіх святих українського народу, котрі духовно опікуються цією лікарнею.

Під час моління архиєрей звернувся до присутніх з духовним словом. Він привітав усіх у святині, а відтак пояснив, що святинею є не лише каплиця, а цілий заклад, в якому люди зцілюються. «Тут стоїть не лише питання фізичного оздоровлення. Йдеться про духовну сторону, про комплексне зцілення. Люди, які, на жаль, мають психічне захворювання, часто мають почуття провини. Дуже добре, що тут медицина у симфонії з душпастирством служить питанню зцілення людини», – мовив владика.

На завершення архиєрей подякував душпастирям за надійну духовну опіку над цим медичним закладом.

Пресслужба Львівської архієпархії

Дияконське рукоположення брата Юрія Кріля

«Сьогодні звершуємо дияконське рукоположення нашого співбрата Юрія. Господь Бог посилає новітнього апостола для служіння в Церкві. Біографія Юрія до нинішнього дня має свої пройдені етапи. Від сьогодні в ній вже будуть наступні етапи особливого служіння. Тому будь диспозиційний, мобільний та відкритий на різні виклики, не збуй географію служіння до зони власного комфорту. Замало людям нести знання про Бога. Завданням Христового служителя є, зокрема, нав'язувати приятельські відносини між Богом і людьми. Для цього треба самому Бога добре знати і з Ним приятелювати» – так мовив єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир під час проповіді в Архикатедральному соборі святого Юра з нагоди дияконського рукоположення брата Юрія Кріля, що відбулося 9 жовтня.

Сьогодні, як зауважив владика, в день віддання свята Покрови Пресвятої Богородиці, звершуємо празник святого апостола Якова Алфеевого. «Він був рідним братом євангелиста Матея та сином Алфея. Знаємо, що є ще апостол Яків, син Заведя. Тому це різні особи. Його покликвав Ісус до апостольського грона. В євангельських розповідях ім'я Якова Алфеевого є в числі дванадцяти апостолів», – нагадав проповідник.

«Після Зіслання Святого Духа згаданий апостол проповідував Христову науку в Юдеї, Едесі, Газі, Тирі, Елвтерополі, Персії. Він був також в Єгипті, а в околиці Палестини прийняв мученицьку смерть. Як бачимо, географія служіння апостола Якова дуже широка», – зауважив архиєрей.

«Стихира Вечірні показує суть цього служіння: «Премудрий, ти заgrimів вселенній священними і спасеними навчаннями і ти очистив все сотворіння від ідолопоклонства, богомудрий, і ти просвітив людей сяянням богознання. А ласкою нищачи ідольські храми, ти підняв церкви на похвалу нашого Бога», – додав єпископ-помічник.

Пресслужба Львівської архієпархії

Дияконське рукоположення брата Романа Хляна

На свято апостола Томи, 6 жовтня, в Архикатедральному соборі святого Юра єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир звершив дияконське рукоположення брата Романа Хляна.

«Сьогодні, – нагадав проповідник, – святкуємо празник святого апостола Томи. Він був рибалкою у Галілеї. Його покликвав Ісус до апостольського грона. Тома слідував за своїм Вчителем, слухав його науку, був свідком чудес. Можливо, ми привикли бачити в постаті Томи невірющого учня, бо він засумнівався. Цю подію чуємо, зокрема, в Євангелії Івана. Однак «воскреслий Ісус поспішив до Томи окремо, зауважив його, бо бачив щирість цього учня. Тома був у великій небезпеці розминутися зі своїм майбутнім, бо хто не вірить у Воскресіння, той перекреслює своє майбутнє», – зауважив архиєрей.

За його словами, в день свого празника Тома запрошує нас до своєї школи. В цій школі є сумніви і віра. Є спокуса накласти на Тому таке своєрідне тавро невірства, бо він в один момент засумнівався. Але якщо кладемо на когось негативне тавро, тоді можемо вже не побачити позитивних сторін. А такі добрі риси були в особі Томи. Зрештою, він став святым.

«На стихирах Вечірні молимося, що Тома через дотик зачерпнув усе, що потребував до спасіння. Бо він занурив свій палець у рани Воскреслого. Коли людина в чомусь сумнівається, то це не означає, що вона невірюща. Сумнів може бути поштовхом до шукання правди чи лікуванням легковірності», – зауважив єпископ-помічник Львівської архієпархії.

«Тома не вірить чуткам, бо йдеться про важливу справу; він дуже обережний, тому вимагає доказів: «Якщо не побачу на Його руках знаків від цвяхів і не вкладу свого пальця в місце, де були цвяхи, а руки моєї не вкладу в Його бік – не повірю!» Байдужа людина не може ставити такі детальні вимоги. В підході Томи водночас мусило бути багато любові. А Ісус відповідає доказами на вимоги Томи, бо бачить його щирість, а не лукавство. Зрештою, Ісус чітко розрізняє, де є лукавство чи провокація, а де виражена щирість», – додав проповідник.

«Сьогодні ми стаємо свідками та учасниками дияконського рукоположення нашого співбрата Романа. Ісус у різний спосіб шукав підхід до його особи, скерував голос покликання до цього служіння. Роман дав позитивну відповідь на цей голос, хоча міг мати сумніви, різні питання. Такі відчуття будуть і надалі, бо цей сьогоднішній радісний день не може тривати на землі вічно. Але будні завжди провадять до свята. Роман прагне надалі писати свою історію служіння. Подаруймо йому нашу молитовну підтримку!» – заклик владика Володимир.

Пресслужба Львівської архієпархії

Митрополит Ігор привітав отця Романа Луковського з 60-літтям та 35-річчям священства

4 жовтня Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор звершив Архієрейську Літургію з нагоди 35 років священства та 60 років уродин сотрудника храму Благівщення Пресвятої Богородиці у Львові отця Романа Луковського. У часі молитви було виголошено декрет Митрополита про право о. Романа носити нагрудний хрест із прикрасами з нагоди ревного служіння Церкві Христові.

У своїй проповіді владика Ігор зазначив: «Дорогі молільники, чинімо щиро молитву до Господа, бо від цього залежить наше спасіння та допомога ближнім у ділі порятунку їхньої душі! Хто просить Бога, вдається до нього зі щирим благанням, того Він вислухає й допоможе. Можливо, не так, як хтось задумав, бо Господь має найкращу допомогу для людини там, де найбільша потреба, що людина й не сподівається».

«Ми прибули у храм, щоб разом зі священниками та усіма вами дякувати Богові за дар життя та дар священства для отця Романа Луковського. Він ще молодий, бо лиш – 60, а з них – 35 літ священства! Мудрець навчає: «Бо знати закон – властивість доброго розуму. Бо цим способом житимеш багато часу, і додадуться тобі роки твого життя» (Прит. 9, 11-12). Виконуй, дорогий отче Романе, закон, бо Господь обіцяє тобі додати роки життя! А про священство взагалі написано щедро: «Ти священник навіки за чином Мелхиседека» (Євр. 5, 6). Років священства не злічити, бо написано: навіки. «Віки, які не матимуть кінця», – так Господь говорить про свого священника. Добрий та достойний отче Романе, ставайся від сьогодні добрішим та ще більш гідним! Хай Бог благословить тебе мудрістю розуму, рівновагою волі та добрим здоров'ям! Поручаю тебе в опіку Пресвятої Богородиці», – наголосив Митрополит Львівський на завершенні своєї проповіді.

До вітань архиєрея приєдналися священники, які співслужили Божественну Літургію, та парафіяни, які зібралися в цей вечір у храмі й склали спільну молитву, дякуючи Господеві за дар священства отця Романа.

Преслужба Львівської архієпархії

У Львівській архієпархії молитовно відсвяткували День катехита

У суботу, 30 вересня, катехити Львівської архієпархії молитовно відсвяткували День катехита. Архієрейську Божественну Літургію з цієї нагоди звершив єпископ-помічник Володимир у співслужінні духовенства, відповідального за катехитичне служіння.

«Людина має в собі розділеність. Вона має порівно мудрості і глупоти. Коли нерозумні просять мудрих дати їм олії, то вони їм не віддають. Це може бути символом наших відносин і любові з Богом. Трудно за когось жити і мати відносини з Богом. Це є справа кожної людини. Ми віру передаємо, але не можемо за когось нею жити», – зазначив проповідник, коментуючи уривок Євангелія цього суботнього дня.

Владика Володимир подякував катехитам архієпархії за пройдений шлях, за їхнє служіння, а також зачитав молитву благословення та уділив усім архієрейське благословення. Насамкінець окропив свяченою водою.

Директор катехитичного центру Львівської архієпархії д-р Віра Ценглевич подякувала владіці Володимирі за спільну молитву та благословення. Також вона подякувала усім катехитам за віддане служіння у непростий час: «Незважаючи на всі страхи, труднощі і непевну ситуацію в нашій державі, ми продовжуємо наше катехитичне служіння. Нехай Бог нас провадить на цій дорозі».

Опісля на катехитів чекала мистецька програма та час для спілкування.

Преслужба Львівської архієпархії

Новим капеланом Львівської міськради став військовий душпастир о. Андрій Сіданич

28 вересня у Львівській міськраді розпочав служіння новий капелан. Ним став отець Андрій Сіданич – військовий капелан, сотрудник Гарнізонного храму святих апостолів Петра і Павла Львівської архієпархії УТКЦ. Офіційно представив нового капелана на сесії міської ради за дорученням Архієпископа і Митрополита Львівського Ігоря єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир.

Представлення нового душпастиря розпочалося спільною молитвою в екуменічній каплиці міськради. Відтак у сесійній залі міський голова Львова надав слово владіці Володимирі, де він представив о. Андрія новим капеланом Львівської міської ради.

Отець Андрій Сіданич зауважив, що бути капеланом – це, найперше, вміти послужити людям. Також це певний виклик, адже розуміє, що може бути корисним тут – щоби принести духовну опіку людям, які тут працюють, та поєднати виклики війни, які переживає наша країна і місто, зі служінням у Гарнізонному храмі. Адже Гарнізонний храм є поруч з міською радою, і часто отці перетинаються з її працівниками – і в молитві, і у праці.

Нагадаємо, останні 11 років капеланом Львівської міської ради був отець Павло Дроздяк. За цей час спільно з громадою, депутатами і посадовцями йому довелося пережити різні події та складні випробування. Зараз отець змінив місце свого служіння.

Робочу сесію ради розпочали із молитви «Отче Наш» із новим капеланом.

За матеріалами Львівської міської ради

Блаженніший Святослав зустрівся з прем'єр-міністром Литви Інґрідою Шимоніте

27 вересня у Вільнюсі Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав зустрівся з прем'єр-міністром Литви Інґрідою Шимоніте. Участь у зустрічі взяли також римо-католицький архієпископ Вільнюса Гінтарас Грушас та голова Пасторально-міграційного відділу УГКЦ владика Степан Сус.

Важливою темою зустрічі стали українські біженці, які знайшли прихисток у Литві. Сьогодні близько 70 тис. вимушених переселенців перебувають у цій країні. Варто наголосити, що в Литві немає таборів для біженців. Країна з населенням 2,5 млн прийняла всіх українців із відкритими серцями й домівками.

Крім цього, Блаженніший Святослав та Інґріда Шимоніте обговорили роль УГКЦ у житті української громади в Литві, а також особливий ювілей – 400 років мученицької смерті святого священномученика Йосафата, постать якого знаменує заклик до єдності Церков та народів – українських, литовських, польських і білоруських.

Важливим пунктом було обговорення найближчих викликів, які стоять перед українським народом. Сторони говорили про потреби людей, які виникають після деокупації територій України, а також про потреби в усіх заходах, скерованих на подолання травм війни українського суспільства.

Наприкінці зустрічі Отець і Глава УГКЦ подарував прем'єр-міністру Литви символічні подарунки з України – бурштинову вервичку, книгу про Українську Греко-Католицьку Церкву, а також ікону Матері Божої Неустанної Помочі з маленьким Ісусом на руках як символ сучасного українського біженця – матері з дитиною, яка шукає прихистку.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ привітав владика Василя Івасюка з 20-річчям єпископської хіротонії

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав особисто та від імені Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви привітав єпарха Коломийського владика Василя Івасюка з нагоди 20-ї річниці архиєрейської хіротонії. «Рівно 20 років тому з рук світлої пам'яті Патріарха Любомира Ви отримали єпископську хіротонію, що стала джерелом щедрих Божих ласк для нашої Церкви на терені Одесько-Кримського екзархату, який у той час активно розвивав свої структури», – мовиться у вітальному листі.

Відтак служіння владика Василя як єпарха Коломийського, зазначено у привітанні, принесло чималі плоди для вірних Церкви на півдні Галичини, які під час підпілля зазнали переслідувань, але склали гідний приклад віри.

«Прохаючи в милосердного Господа винагородити Вас сторицею за старання, складаємо Вам сердечну подяку та висловлюємо визнання та похвалу. Хай цей час, який ще призначить Вам Господь, буде мирним і благословенним», – побажав Глава УГКЦ.

Вітального листа Блаженнішого Святослава владіці Василю Івасюку вручили в Управлінні Коломийської єпархії на зборах протопресвітерів.

Департамент інформації УГКЦ

Відбулося XIII Всеукраїнське паломництво освітян до Зарваниці

23 вересня у Марійському духовному центрі «Зарваниця» відбулася XIII Всеукраїнська професійна проща працівників освіти, яку щороку організовує Комісія у справах родини і мирян Тернопільсько-Зборівської архієпархії. Участь у паломництві взяли керівники місцевих органів управління освітою, директори, вчителі, вихователі, працівники закладів освіти Тернопільщини, Львівщини та Івано-Франківщини, щоби великою молитовною спільнотою просити у Небесної Матері перемоги для України, захисту для військових, волонтерів, а особливо за всіх працівників освіти, які в цей час виборюють незалежність на передовій.

Розпочалася духовна мандрівка Архиєрейською Божественною Літургією у малій базиліці Зарваницької Матері Божої, яку очолили єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівський Теодор та єпископ-помічник Володимир, у співслужінні голови Комісії у справах освіти і виховання УГКЦ о. Петра Майби та інших священників.

Після Літургії відбулося освячення води. У малій базиліці паломники прослухали духовну науку «Святий Іван Христитель – безкомпромісний вчитель правди», яку виголосив голова комісії у справах освіти і виховання Тернопільсько-Зборівської архієпархії о. Іван Зозуля. Учасники прощі помолилися Хресну дорогу в наміренні за полеглими захисниками-героями, а на завершення в «українському Єрусалимі» відбулася молитва за перемогу нашої держави у війні.

Марійський духовний центр «Зарваниця»

Відбулися загальні збори Донецького екзархату УГКЦ

12 жовтня відбулися збори духовенства та монашества Донецького екзархату УГКЦ, які очолив єпископ-помічник Максим.

Зустріч розпочалася з молитви на вервиці біля фігури Матері Божої Фатімської, переданої Донецькому екзархату. По цьому зі вступним словом звернувся владика Максим, прокоментувавши Рішення Синоду Єпископів УГКЦ, який відбувся в Римі. Було обговорено зі священниками актуальну екзархійну та загальноцерковну ситуацію.

Декани доповіли про становище довірених їм теренів. Зокрема, о. Михайло Заверчук, декан Донецького деканату, зазначив, що люди на прифронтових і тимчасово окупованих територіях досі самостійно збираються у храмах для молитви та чекають на повернення наших священників. Також виступили о. Іван Василенко (Краматорський деканат), о. Михайло Неїжмак (Дніпропетровський деканат) та о. Олександр Богомаз (Запорізький деканат).

Слово мав також о. Роман Вовк, економ Донецького екзархату, розповівши про фінансове становище, розвиток проєктів та проєктні плани на майбутнє.

На закінчення зборів владика Максим відзначив грамотами та подарунками цьогорічних ювілярів, дякуючи за дар їхнього життя та служіння Господеві, Церкві та всьому вірному народу. Також було зачитано Декрет про призначення головою Молодіжної комісії Донецького екзархату Ярему Муховського.

Пресслужба Донецького екзархату

Глава УГКЦ іменував отця Любомира Яворського патріаршим економом ще на 5 років

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, за згодою Постійного Синоду УГКЦ, продовжив Декрет іменування о. Любомира Яворського патріаршим економом до 2028 року.

«З огляду на те, що закінчився термін дії декрету від 25 вересня 2018 року Божого (Вих. ВА 18/323), яким Вас було іменовано патріаршим економом, ми, владою нам даною, отримавши згоду Постійного Синоду, що проходив 14 вересня 2023 року Божого в Римі, рішення № 3, відповідно до норми кан. 122, § 1 ККСЦ та припису кан. 16 Канонів партикулярного права УГКЦ, іменуємо Вас терміном на п'ять років патріаршим економом», – йдеться в Декреті.

Глава УГКЦ високо оцінив служіння о. Любомира, яке, як зазначено в Декреті іменування, він здійснює з великою жертівністю. «У Господа вимолюємо всіх потрібних Вам Божих ласк для належного виконання своїх обов'язків», – додав Предстоятель.

Департамент інформації УГКЦ

Лицарі Колумба відзначили 10-річчя заснування перших осередків в Україні

8 жовтня у Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві Лицарі Колумба відзначили 10-річчя заснування перших осередків в Україні, які стали основою розвитку ордену та знаменували початок його діяльності в Україні.

Після Літургії в Патріаршому соборі Лицарів Колумба привітав з ювілеєм владика Андрій Хім як від усієї церковної спільноти, побажавши, щоб їхнє служіння провадило людей до пізнання Бога, щоби вони зростали й виховувалися у християнській вірі та любові. «Нехай Господь дарує вам ще багато років існування та життя в Україні. Нехай ці роки для вас будуть роками розвитку, збільшення чисельності, але також і якості служіння. Нехай через ваші руки Господь обіймає нашу Україну, наших українців, які особливо потребують найбільше підтримки, помочі й Божої любові», – побажав владика Андрій.

У крипті Патріаршого собору лицарі помолилися панахиду за Блаженнішим Любомиром Гузаром, а відтак у Патріаршій курії представили свою діяльність.

Департамент інформації УГКЦ

Душпастир для українців греко-католиків на Кіпрі відвідав Ліван

Душпастир для українців греко-католиків на Кіпрі о. Василь Захарусь відвідав Ліван, де звершив Таїнство Хрищення в базиліці Святого Павла Мелхитської Церкви.

По цьому громада українців Лівану зібралася на Божественну Літургію, щоби спільно помолитися та випросити заступництва і покрову Пресвятої Богородиці для українського народу, перемогу над ворогом та настання справедливого миру. Вірні мали нагоду приступити до Таїнств Сповіді та Причастя, придбати духовну літературу і поспілкуватися.

Священик також зустрівся із працівниками Посольства України в Лівані та представниками Громади українців Лівану. «Дякую Богові, добродіям Ібрагімові Слейману та Ярині Чижишин, усім присутнім за нагоду зустрітися та спільно помолитися. Нехай Божа милість і Його опіка буде над усіма нами! До нових зустрічей на ліванській землі!» – звернувся до присутніх о. Василь.

За матеріалами Пасторально-міграційного відділу УГКЦ

Відбулася Всеукраїнська проща до Люрда

Всеукраїнська проща до Люрда – важлива щорічна подія, яка відбулася 13-15 жовтня, зібравши сотні паломників на спільну молитву. Прощу очолив Апостольський адміністратор єпархії Святого Володимира Великого в Парижі владика Гліб Лончина.

Численні прочани прибули групами у супроводі священників із різних міст і країн Паризької єпархії. Цьогорічна проща була позначена присутністю великої групи паломників із Німеччини разом із владикою Богданом Дзюрахом, Апостольським екзархом у Німеччині та країнах Скандинавії, і духовенством екзархату.

«Зцілення ран війни у стінках Люрдської Богоматері» – тема, над якою прочани роздумували впродовж цих днів та під покровом Богородиці єдиним серцем молилися за Україну.

Особливим моментом прощі було освячення меморіальної таблиці в пам'ять про о. Василя Приймю.

Організацією прощі займалися о. Михайло Романюк і сестри-служебниці Марта й Антонія.

Пресслужба Паризької єпархії УГКЦ

Заклики Папи до молитви за мир в Україні та за жертви землетрусу в Афганістані

Зустрічаючись із паломниками 11 жовтня під час загальної аудієнції, Папа Франциск вкотре закликав до молитви за Україну та до солідарності з народами, які страждають від жакливих природних катаклізмів. Окреме прохання лунало, зокрема, до польських паломників. Святіший Отець закликав вірних молитися за учасників цьогорічного Синоду Єпископів, щоб вони «вміли слухати те, що Святий Дух хоче сказати Церкві».

Вітаючи франкомовних прочан, Наступник святого Петра запросив їх «працювати задля миру в сім'ях та громадах». «Бути будівничими злагоди та миру у світі» – з таким заохоченням Папа звернувся до хорватських паломників, які відбувають своє паломництво до гробу апостолів Петра і Павла з нагоди 725-ліття від заснування Шібенської дієцезії.

Завершуючи аудієнцію, Папа Франциск, як звичайно, звернувся до молоді, хворих, похилих віком і молодят. Відтак він повернувся думкою до Пресвятої Богородиці, якій присвячений жовтень – місяць молитви на вервиці. «Будьте наполегливим у молитві разом з Нею за всіх, хто страждає від голоду, несправедливості та війни, а особливо за дорогу і багатостраждальну Україну», – мовив Наступник апостола Петра.

Окремі слова Святіший Отець присвятив народу Афганістану, який потерпає від руйнівного землетрусу, що спричинив тисячі жертв. «Закликаю всіх людей доброї волі допомогти цьому народові, який і без того зазнає тяжких випробувань, і таким зробити свій внесок у дусі братерства, щоб полегшити страждання народу та підтримати необхідну відбудову», – зазначив Папа Франциск.

«Vatican News»

«Я ніколи не втомлюся говорити про мучеництво України», – Папа Франциск до Блаженнішого Святослава

У межах роботи Папського Синоду, який проходив у Ватикані, Блаженніший Святослав зустрівся зі Святішим Отцем Франциском. Під час зустрічі Папа запевнив Главу УГКЦ у своїй підтримці України.

Блаженніший Святослав ще раз висловив вдячність Папі Францискові за зустріч з єпископами Синоду УГКЦ, яка відбулася 6 вересня у Ватикані. «Я теж подякував Його Святості за листа, якого він написав до мене після нашого Синоду. Нашу зустріч він назвав прикладом справжньої синодальності», – розповів Блаженніший Святослав. Глава УГКЦ попросив понтифіка продовжувати докладати всіх зусиль для справедливого миру в Україні. «Я ніколи не втомлюся говорити про мучеництво України», – запевнив у відповідь Папа Франциск.

XVI Звичайна асамблея Папського Синоду тривала з 3 по 29 вересня у Ватикані. «Заради синодальної Церкви: сопричастя, участь та місія» – такою була головна тема синодальної зустрічі. УГКЦ на ній представляли Блаженніший Святослав та владика Богдан Дзюрах і Теодор Мартинюк.

Секретаріат Глави УГКЦ у Римі

У Києві презентували сучасний переклад Біблії українською мовою

28 вересня у соборі Святої Софії в Києві відбулася презентація сучасного перекладу Біблії українською мовою, праця над яким тривала понад 25 років. Праця Українського біблійного товариства на чолі з Григорієм Комендантом була завершена у співпраці з католицькими, православними і протестантськими Церквами України.

Українську Греко-Католицьку Церкву на урочистому заході представили о. Олекса Петрів, керівник Департаменту зовнішніх зв'язків УГКЦ в Україні, о. Микола Сулима, канцлер Патріаршої курії УГКЦ та член центрального управління Українського біблійного товариства, і о. Ігор Шабан, голова Комісії УГКЦ з міжконфесійних та міжрелігійних відносин.

У слові на заході о. Олекса Петрів передав вітання від Отця і Глави УГКЦ Блаженнішого Святослава, який нещодавно мав нагоду молитися за Україну на о. Патмос (Греція) у печері Апокаліпсису, де апостол Іван отримав Одкровення – останню книгу Біблії.

«Велике спасибі всім, хто впродовж років трудився над цією величезною титанічною працею... Бо ціль і мета, якщо поглянути світськими очима на цю подію, є одна і та ж – становлення, зміцнення і розвиток нашої любові Батьківщини, – зазначив о. Олекса Петрів і додав: – Так у світі є, що кожен кілька десятків років народи, які живі, які ідуть уперед із піднятою головою до кращого майбутнього, видають новий переклад Біблії своєю мовою. Ми сьогодні долучилися до когорти тих живих народів».

Департамент інформації УГКЦ

В Ісландії відбулася братня зустріч редемптористів

Братня зустріч на місійних станицях редемптористів завжди є добрим часом побачити їхнє служіння у різних країнах, а також духовно підтримати українців, які проживають за кордоном. Протоігумен Львівської провінції о. Володимир Борейко, ЗНІ, та вікарій о. Ігор Колісник, ЗНІ, з 26 по 29 вересня відвідали служіння редемптористів в Ісландії.

Протягом цього короткого часу монахи з України провели зустрічі з місцевою спільнотою священників Римо-Католицької Церкви, з українцями, які вже давно проживають в Ісландії, і тими, які змушені були покинути Україну через російських окупантів. У спільній молитві та розмовах отці-редемптористи просили Господа про перемогу і мир для України, дякували Богові за можливість молитви в Ісландії.

До слова, спільнота редемптористів благословила для служіння в Ісландію о. Михайла Іваняка, ЗНІ. Це служіння для вірних візантійського обряду УГКЦ було розпочате 9 листопада 2022 року. Ісландія належить до Апостольського екзархату УГКЦ у Німеччині та Скандинавії, який очолює владика Богдан Дзюрах. Через його старання і турботу українці в Ісландії мають свого душпастиря для духовних потреб та можуть спільно молитися рідною українською мовою.

Пресслужба Апостольського екзархату в Німеччині та країнах Скандинавії

У Києві молитовно вшанували жертв Бабиного Яру

29 вересня, у День пам'яті жертв трагедії Бабиного Яру, на території Національного історико-меморіального заповідника «Бабин Яр» у Києві відбулася спільна між-релігійна молитва пам'яті, яка проводиться вже третій рік поспіль. Організував її Світовий конгрес українців спільно з Українським інститутом національної пам'яті та Національним історико-меморіальним заповідником «Бабин Яр».

Участь у спільній молитві взяли: Головний рабин України Моше Реуєн Асман, архієпископ Православної Церкви України Агапіт Гуменюк, єпископ Київсько-Житомирської дієцезії Римо-Католицької Церкви в Україні Віталій Кривицький, єпископ Української єпархії Вірменської Апостольської Церкви Маркос Оганесян, митрофорний протоієрей Української Греко-Католицької Церкви, керівник Департаменту зовнішніх зв'язків УГКЦ в Україні Олекса Петрів. Також на заході були представники органів влади та громадськості.

Кожен із представників Церков і релігійних організацій України промовив свою молитву. Відтак усі присутні вшанували пам'ять жертв Бабиного Яру хвилиною мовчання та поклали за єврейською традицією до пам'ятника «Менора» символічні камінці й запалили лампадки.

За матеріалами Українського інституту національної пам'яті

Блаженніший Святослав привітав префекта дикастерії для Східних Церков з отриманням кардинальської гідності

30 вересня у Ватикані Папа Франциск ввів до Колегії кардиналів 21 нового члена, серед яких – архієпископа Клаудіо Гуджеротті, префекта дикастерії для Східних Церков. У чині вручення кардинальської гідності новим кардиналам узяв участь також Блаженніший Святослав, Глава і Отець УГКЦ.

Після богослужіння відбулося привітання нових кардиналів. Блаженніший Святослав привітав кардинала Гуджеротті від імені єпископів Синоду, духовенства та вірних УГКЦ. «У вашій особі Святіший Отець виявив особливу увагу до всього християнського Сходу. Бути співпрацівником Єпископа Риму у кардинальській гідності означає відчути не лише особливий привілей, а й любов Папи до тих, для кого він покликав вас на служіння», – сказав Блаженніший Святослав новоіменованому кардиналу Клаудіо Гуджеротті, префекту дикастерії для Східних Церков. Глава УГКЦ подарував кардиналові ікону Богородиці, прославленої у Жировицькій чудотворній іконі. «Ця ікона, копія якої розміщена в катедральному храмі Святих Сергія та Вакха в Римі, нагадуватиме вам роки вашого служіння білоруському та українському народам», – зазначив Блаженніший Святослав.

Очільник УГКЦ зустрівся також з Його Святістю Варфоломієм, Константинопольським Патріархом, та висловив йому вдячність за молитви і міжнародну підтримку України в умовах російської агресії.

Секретаріат Глави УГКЦ в Римі

Глава УГКЦ на Папському Синоді говорив про вимушених мігрантів з України

У виступі на Папському Синоді, що відбувся нещодавно у Ватикані, Блаженніший Святослав розповів про актуальну проблему вимушеної міграції з України, умови адаптації вимушених мігрантів і подякував міжнародній церковній спільноті за гостинність та солідарність з Україною. Глава УГКЦ наголосив, що війна в Україні вразила «серце українського суспільства – сім'ю», а тому саме «духовна, психологічна та соціальна підтримки сім'ї – головне завдання нашого душпастирського служіння в Україні та за кордоном».

Блаженніший Святослав ознайомив учасників Папського Синоду зі статистичними даними українських біженців. Глава УГКЦ позитивним назвав той факт, що більшість українських біженців хочуть повернутися в Україну.

Глава УГКЦ також вказав на два гуманітарні виклики, які, згідно з прогнозами ООН, чекають на Україну: «Близько семи мільйонів осіб у нашій країні гостро відчувають продовольчу кризу, і вся країна переживатиме енергетичну кризу в умовах зими. Росія продовжує знищувати нашу інфраструктуру, наражаючи на небезпеку тисячі людей через холод».

Блаженніший Святослав подякував міжнародній церковній спільноті за солідарність і підтримку України: «Неоколоніальна війна росії проти України спричинила найбільшу гуманітарну кризу з часів Другої світової війни, але завдяки католицькій і міжнародній солідарності вона не переросла в катастрофу, ніхто в нашій країні не помер із голоду чи від холоду». Окрему вдячність Блаженніший Святослав висловив Святішому Отцю Францискові: «З вашою допомогою цього року ми перемогли гуманітарну битву в Україні».

Секретаріат Глави УГКЦ у Римі

На схід України прибула гуманітарна допомога від Папи

Нещодавно одна корейська фірма передала до Ватикану 300 тисяч порцій їжі швидкого приготування. Згідно з бажанням Папи Франциска, все це, разом з іншою допомогою, було відправлене в Україну. Як повідомив кардинал Конрад Краєвський, префект дикастерії служіння милосердя, вантажівка, що виїхала з Риму, прибула до Запоріжжя й до Харкова 14 вересня 2023 року. «За це потрібно також подякувати сміливим українським водіям-героям, завдяки яким допомога потрапляє у найнебезпечніші місця», – підкреслив він.

В організації відправлення взяли участь бездомні, що знайшли прихисток у ватиканських благодійних структурах. Як зауважив Папський розподільчач милостині, вони з радістю відгукнулися на пропозицію приєднатися до ініціативи, «щоби ті, хто перебуває в ще гірших обставинах, ніж вони, отримали допомогу».

Вантаж у Запоріжжі прийняв єпископ-помічник Харківсько-Запорізької дієцезії Ян Собіло. «Їжа швидкого приготування, борошно, томатна паста, макаронні вироби, кава й солодощі, бо люди також просять чогось солодкого – ось що прислав Папа. Крім того, дуже важливо, що він прислав теплий одяг, бо вже скоро настане зима», – розповів єпископ.

Ієрарх повідомив, що гуманітарна допомога була розвантажена при санктуарії Бога Отця Милосердного в Запоріжжі, й відразу розпочалося її розподілення між потребуючими. «Ця допомога в першу чергу йде переселенцям і біженцям з прифронтової зони. Її отримують ті, хто приїхав сюди з інших міст і не має домівки, бо їхні домівки розбомбили. Але ми допомагаємо всім, хто до нас звертається», – підкреслив він, додаючи, що люди дуже вдячні за цю допомогу, яка надходить від Папи Франциска через Папський елемозинарія.

«Vatican News»

8 думок із Посинодального послання Синоду Єпископів УГКЦ 2023 року

11 жовтня 2023 року було опубліковане посинадальне послання Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви 2023 року із назвою «Я тебе не покину!»

Цей Синод Єпископів відбувався у Римі (Італія) упродовж 3-13 вересня та був названий «Синодом надії», адже, за словами владик, попри всі випробування, терпіння і втрати, відчували і продовжуємо відчувати безнастанну Божу присутність і близькість, стаючи свідками довершення на нас Його непомилної обітниці: «Я тебе не zostавлю, Я тебе не покину». Ось кілька вибраних цитат із послання для більш глибокої застави та роздумів.

«Чудо над Дніпром»

Справді, те, що наша держава і наш народ вистояли перед набагато більшими силами супротивника, особливо в перші тижні повномасштабного вторгнення російських окупантів на нашу землю, можна визначити хіба що словом «чудо». І за аналогією до «чуда над Віслою», як польський народ

окреслює свій порятунок від російських загарбників у 1920 році, наш народ став свідком і співтворцем того, що можна назвати «чудо над Дніпром», яке відбулося тоді, коли ворог був відігнаний від української столиці і з берегів Дніпра розпочався нестримний шлях до повного і остаточного визволення усєї нашої землі від окупантів.

Українці – знак Божої присутності

Українці стали знаком Божої сили і присутності в ці нелегкі дні й місяці випробувань. Наш народ черпав і надалі черпає силу для змагань за свою гідність і свободу з висоти, зі своєї віри в Бога правди, любові й життя.

Присутність священника

Сама присутність священника посеред власного народу була найбільш переконливою проповіддю Євангелія та обітницею неминучої перемоги світла і правди над темрявою ненависті та злоби.

Вірність, що зворушує до сліз...

На особливу повагу і підтримку заслуговує позиція тих українців, які не покинули своїх найближчих, поранених

і травмованих війною рідних, друзів і знайомих. Вірність дружин своїм чоловікам, вірність наречених своїм коханим, вірність родин своїм синам і донькам, братам і сестрам, які повернулися із фронту, часто несучи на своїх тілах і душах видимі й невидимі рани, неначе стигмати самого Господа, зраненого людськими гріхами і беззаконням, – ця вірність зворушує аж до сліз...

Не покиньмо наших захисників!

Однак до цієї вірності з боку найближчих і найрідніших має долучитися вірність і вдячність від кожного з нас, щоб ми наших захисників не забули, не покинули сам-на-сам з їхніми стражданнями та проблемами. Не покиньмо їх, як вони не покинули ані нас, ані Батьківщини!

Зранення кожного

Кожен із нас несе у своїй душі печать цієї страхітливої війни, а багато хто має закарбовані її знаки і на своєму тілі через важкі поранення і травми. На всі ці рани наших душ і тіл Господь прагне через служіння Церкви вилити цілюще миро

своєї милосердної любові.

Подолання гріха

Нехай рушійною силою у цих змаганнях за остаточну перемогу і свободу буде для нас Божою любов, сильніша від зла, смерті й самого пекла. А першим знаком наближення цієї перемоги хай стане долання нашого внутрішнього ворога – гріха, і щоразу більша вірність Божому життєдайному закону.

Відродити «собори людських душ»

Гідно проходячи такі великі випробування, ще вірніше тримаймося Бога і Його закону, щоб відродити «собори людських душ», зцілити зранене серце нашого народу та обновити обличчя нашої землі, знівченої снарядами й мінами цієї жадливої війни. Тільки в єдності з Богом, нашим люблячим Небесним Отцем, зможемо будувати майбутнє, достойне жертви наших захисників і гідне найкращих прагнень рідного народу.

*Пресслужба секретаріату
Синоду Єпископів УГКЦ*

Блаженніший Святослав проголосив затверджені Місяцеслов УГКЦ

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав проголосив оновлений Місяцеслов УГКЦ, який був затверджений на Синоді Єпископів УГКЦ, що проходив у Римі 3-13 вересня 2023 року. Декрет проголошення і сам Місяцеслов УГКЦ опубліковано 17 жовтня на офіційному сайті Української Греко-Католицької Церкви.

«Завершуючи передбачену правом процедуру, відповідно до норми кан. 112 Кодексу канонів Східних Церков, ми, владою нам даною, проголошуємо Місяцеслов Української Греко-Католицької Церкви, і постановляємо впровадити його в законну силу через два місяці від дня електронного опублікування цього законодавчого документа на офіційному вебсайті Української Греко-Католицької Церкви (ugcc.ua)», – мовиться у Декреті.

Владика Андрій Хім'як, секретар Синоду Єпископів УГКЦ, у коментарі для Департаменту інформації УГКЦ розповів, що оновленню сприяло декілька важливих чинників: необхідність внести в Місяцеслов новомучеників, кожен з яких отримав свій особливий день, та святих, які пошановуються у нашому народі, а також необхідність уніфікувати три офіційні календарі, які мали між собою певні

розбіжності: «До оновленого Місяцеслова були внесені деякі святі, наприклад св. Едігна, онучка Ярослава Мудрого, що була пошанована в латинській традиції. Вона – блаженна цілої Католицької Церкви і шанована, особливо у Німецькому екзархаті, що є частиною нашої Церкви. Тому св. Едігна тепер внесена в календар і буде популяризуватися».

Крім цього, за словами секретаря Синоду Єпископів УГКЦ, у календарі буде переклад деяких грецьких імен, які мають відповідники в українській мові. Також, на основі партикулярного права, відбулися зміни деяких свят, які мали своє посвяття, передсвяття.

«Ми хотіли Місяцеслов переглянути, його оновити та затвердити, щоби вся наша Церква жила одним духом, одним диханням, особливо зважаючи на те, що з цього року ми маємо вже один спільний календар, спільне Різдво та інші свята», – зазначив владика Андрій.

Нагадуємо, Місяцеслов – це перелік нерухомих свят і днів пам'яті святих та блаженних, яких вшановують в Українській Греко-Католицькій Церкві впродовж літургійного (церковного) року, що розпочинається 1 вересня.

Департамент інформації УГКЦ

Владика Володимир Груца: спочатку нагодувати, а тоді навчати, що Ісус – Хліб життя

Єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ ділиться думками про виклики, які перед Церквою поставила війна, наголошуючи на різних вимірах капеланського служіння та виокремлюючи особливості служіння милосердя. В інтерв'ю для «Радіо Ватикану» він розповів про те, як Львів і місцеві християни долають виклики, пов'язані з війною. Але розпочалася наша розмова саме зі ствердження про те, що проведення Синоду в Римі є також нагодою доносити світові інформацію про те, що відбувається в Україні.

– Ми маємо можливість, платформу зустрічей, тому що ми про себе повинні говорити. Бо я навіть не раз дивуюся, думаю, що для всіх певні речі є самозрозумілими, як і для нас. Але виглядає, що ні. По-перше, не є самозрозуміло, по-друге, люди забувають про це, по-третє, тема України тут, на Заході, зникає зі сторінок газет, тому люди якось і не до кінця поінформовані. Тож ми маємо великий шанс і можливість доносити наш голос до світової спільноти.

– В Україні є території, які кожного дня зазнають обстрілів. Хтось може подумати, що Львів далеко від війни, але, мабуть, із цим не погодитися? Як Львів сьогодні реалізує своє покликання через півтора року після початку широкомасштабної війни?

– Так, на перший погляд, Львів є далеко від лінії фронту, але в Україні нема такого міста, яке було спокійне. Ти ніколи не знаєш, куди може прилетіти ракета, і так далі. Й у Львові також кровоточать рани, тому що ми – один народ. Приїжджають багато поранених, які відбувають своє лікування. Ну, і численні похорони, на жаль, наших військових... І потрібно тим людям товаришувати. Наш Гарнізонний храм виконує важливу роль, і капелани як такі, бо одна річ – людину достойно похоронити, що ми

і стараємося робити, але друга – супроводжувати тих рідних, які залишилися без батька, без чоловіка. І наші військові капелани тут справді виконують дуже важливу місію, особливо в подальшому супроводі, зустрічах з рідними чи на цвинтарі, чи в храмі. Чи тепер були влітку такі дитячі табори для тих дітей, які залишилися сиротами. Чи реколекції або дні духовної віднови для тих родин. Це все – комплексна терапія, яка служить зціленню ран.

– І як саме духовний, релігійний досвід може допомогти людині якось давати собі раду з цими речами?

– Я маю таке спостереження: все таки, людина, яка є віруюча, яка є воцерковлена, вона ці рани якось, я б не сказав, що краще, але раніше зцілює. Це тому, що людина знає, куди прямує наше життя, для чого вона. Звичайно, що це дуже важко зрозуміти раціонально, але на стежках віри якось воно легше проходить. Цій людині легше з цим змиритися і прийняти це, тому що коли людина цей біль якось приймає, – не те, що з ним змиритися, але приймає, – тоді це також є дорогою зцілення. Бо коли людина постійно перебуває в такому опорі, відкидає, не приймає, тоді перебуває в постійній конфронтації. Тоді дуже трудно зафіксувати точку, місце, де ми знаходимося, для того, щоби розпочати цю дорогу зцілення. Святі Таїнства, молитва, Сповідь, Євхаристія – це речі, які зцілюють кожну людину. Ісус Христос, коли прощав гріхи, Він не казав, що «роблю тебе здоровим», але «зціленим». Ось це, знову ж таки, вказує на комплексний підхід до людини.

– Львів із Гарнізонним храмом, про який Ви згадували, ще в довоєнні роки став одним із місць зародження традиції військового капеланства в Україні. Можемо сказати, що провидінним, бо потім ми побачили, наскільки це служіння було потрібне, і сьогодні воно навіть імплементується на рівні держави. З якими викликами сьогодні зустрічаються капелани, яким доводиться контактувати з військовими, які повертаються із того жакіття, яким є війна?

– Коли людина терпить, вона не потребує багато слів, – вона потребує близькості. І ось таким є основне завдання капеланів, та й душпастирів, священиків. Тобто наше спільне завдання – бути близько того

людського болю. Якщо йдеться про похорон, то там не треба багато слів, там важливо, що ти прийшов, що ти є з ними і що ти є одним з них. Ну, бо для того, щоби бути військовим капеланом, тебе повинні прийняти: тут не йдеться, щоб ти прийшов і приніс документ, декрет про призначення, що ти є військовим капеланом. Дуже важливо, щоб це, як ми кажемо, «зайшло» туди, до тих людей, щоб вони тебе сприйняли. А вони тебе сприймуть тоді, коли ти є один з них, коли ти думаєш на їхньому рівні. Але водночас вони хочуть в капеланові бачити певний авторитет, того, хто є з ними, але який водночас готовий їм допомогти, готовий їх супроводжувати. Так свідчать наші капелани. Вони ідуть з ними на велопрощі, на прогулянки, займаються спортом. Тобто вони присутні в їхньому житті. А коли військові бачать солідарність, то відкривають своє серце перед ними. Вони розуміють, що це все-таки священик, все-таки капелан, якого дуже й дуже потребують. Хоча я би тут не акцентував лише на військовому капеланстві, тому що капеланство має ширші масштаби. Також добре розвивається медичне капеланство, яке, до речі, вже також внесене на рівні держави в посадовий перелік, тобто ми можемо працевлаштовувати також і медичних капеланів, що теж дуже важливо в цьому процесі зцілення ран. Також капеланство, опіка сиріт, що є теж дуже важливим, бо, на жаль, маємо сиріт, особливо через ті воєнні дії: та проблематика буде ще поглиблюватися, щоб і до них змогли промовити. В'язничне капеланство також – говорю про Львівську архієпархію – гарно розвивається, прогресує. Наступним елементом буде наша праця над капеланством у школах. Тобто це є таке, я би сказав, категоріальне душпастирство, профільне, як би ми його не називали, де потрібно особливого підходу.

– У ці дні соціальне служіння, про яке згадувалося, в декого може викликати підозру, мовляв, Церква це робить з метою прозелітизму, що Церква допомагає, щоб людей привабити, щоб тримати при собі. Але з іншого боку, також не можна не погодитися, що це є нагода зустрітися й промовити до тих людей, які, можливо, за попередніх обставин життя не мали контакту з Церквою. Можливо, навіть є такі, що шукають Бога, хотіли би щось більше дізнатися... Як знайти цю межу, щоби служіння залишалося безкорисливим, але й також щоб не звелось тільки до соціального виміру?

– Ну, дуже важливо бачити перед собою людину, її потреби і робити це щиро. Якщо я роблю щось щиро, то до мене це добро також вертається. Якщо я щось віддаю, добро також помножується. Коли я собі пригадую ті перші дні повномасштабного вторгнення, потребуючі люди почали приходити та стукати до наших храмів, і ніхто там не робив різниці, хто це взагалі є. А з іншої сторони, коли людина голодна, то спершу потрібно її нагодувати, а потім проповідувати, що є Ісус – Хліб життя. Тоді вона, може, краще це зрозуміє. Тут не йдеться, щоби когось переягувати, абсолютно, а про те, щоб побачити людину. Й ці потребуючі

люди тоді бачать, хто їм допоміг, де вони можуть надалі шукати підтримку. І вони самі тоді приходять і якось залучаються в соціальні групи допомоги. Ті, кому свого часу допомогли, кажуть: «Тепер можемо вже ми допомагати, тому що ми розуміємо тих людей». І там не йдеться також про конфесійність – їх об'єднує тоді справа соціального служіння при тому чи іншому храмі.

Пресслужба
секретаріату Синоду
Єпископів УГКЦ

Отець Іван Галімурка поділився споминами про архієпископа Володимира (Стернюка)

29 вересня 1997 року відійшов до Господа по вічну нагороду Високопреосвященний архієпископ Володимир (Стернюк), Глава Української Греко-Католицької Церкви у підпіллі. Похований у м. Львові, у крипті Архикатедрального собору святого Юрія.

Споминами про владика і свій перший крок до священства на своїй сторінці у Фейсбукі поділився отець Іван Галімурка, настоятель храму святих Ольги і Єлизавети.

– Про власне життя й служіння владика, зокрема, говорив так: «Бог не вимагає від людини більше, ніж вона здатна зробити в межах людських можливостей. Бог благословляє ті труди і терпіння, що приносять людям спасіння душ. Я стараюсь працювати, як можу, і надалі благословлятиму народ на добрі діла».

У липні цього року пішов 33 рік мого священства. Згадуючи свої перші кроки у священстві, можу сказати – я мав щастя.

Звичайно, кожен своє щастя вимірює своєрідно. Воно й не дивно, адже всі ми різні. І так буває, що лише з роками починаєш розуміти суть і значення цього слова. Для мене щастям є те, що у свій час я мав змогу служити і часто спілкуватися з великою людиною, на долю якої випала надзвичайна місія – вивести з підпілля

на свободу УГКЦ. Це – Високопреосвященний Архієпископ і Митрополит Володимир (Стернюк). Сьогодні минає 26 років від часу його відходу до вічності.

Зі святими упокой, Господи, душу раба Твого, де немає ні болю, ні смутку, ні зітхання, але життя безконечно...

У знак подяки цій великій людині – маленький спомин:

Першим підпільним священником, котрого я мав щастя знати, був світлої пам'яті о. Богдан Смуk. Від першого дня нашого знайомства хотілося бути біля цього чоловіка і слухати його повчальні слова. Мабуть, це було не випадково, бо саме відчуття якоїсь таємничості, бажання пізнання чогось невідомого і великого додавало охоти до контакту.

Наші зустрічі і наше спілкування тривали десь зо два роки. Вникаючи в слова священника, я щораз то більше ловив себе на думці, що ці слова якось особливо лягають мені на серце. І якось під час сповіді я признався, що хочу бути священником. Отець Богдан тоді не сказав нічого, але я часто помічав, що він дивиться на мене якось по-особливому. Минув може місяць часу від тієї сповіді, і о. Богдан повідомив мені, що нам потрібно зустрітися на вул. Чкалова,

біля педучилища. При зустрічі отець запитав, чи я знаю, хто такий Коновалець. Я, звичайно, щось чув про Коновальця, хоч тоді мало що про нього знав. Однак сказав, що знаю. У відповідь о. Смуk повідомив, що цей чоловік, до котрого ми ідемо, є родичем Коновальця. Я розумів, що тут криється щось велике, але що саме – я не знав. Отець нахилився до мене і тихо промовив: «Ми йдемо до Митрополита». І проконсультував мене, як належить поводитися.

Двері нам відчинив невисокий чоловік старшого віку, в окулярах. Це був Митрополит Володимир (Стернюк). Я не один раз чув про цю легендарну особу, а тут сам Митрополит подає мені свою руку. Отець Богдан попросив благословення. Те саме зробив і я. Погляд Митрополита був допитливим і лагідним.

Коли ми присіли біля столу, владика завів мову про останні новини у Львові і у світі. За якусь хвилю о. Богдан вийняв зі своєї течки, здається, дві грамплатівки і подав Митрополитові. Тоді я ще не знав, що ці двоє серйозних людей мають спільне захоплення – музика. Митрополит вдячно посміхнувся і промовив: «Ну, а що я вам маю подарувати?» Він вийняв із шухляди портативний аудіомагнітофон, що на той час було великою цінністю, і подав його отцеві. Священик вдячно поцілував руку свого владика.

За якийсь час владика звернувся до мене і почав розпитувати про моє життя, про навчання у школі і після школи, про службу в армії, про моїх батьків... Розмова була легкою і невимушеною. Відтак він спитав, чи дійсно я хочу вчитися, щоб бути священником. Я ствердив своє бажання. Почувши мою відповідь, Митрополит знову спитав, чи я до кінця розумію своє подальше життя. Що міг відповісти у той момент 23-річний молодий чоловік? Яке розуміння могло бути у такому віці? Проте я впевнено висловив своє бажання служити Богові.

Тоді Митрополит звернувся до о. Богдана і промовив: «Відведіть його до Панаса». Як виявилось згодом, о. Кость Панас був викладачем історії Церкви у підпільній семінарії. Так я став семінаристом підпільної Церкви...

Отець Юрій Коласа: австрійські Церква і суспільство відразу підтримали українців

Мабуть, не буде перебільшенням сказати, що життя українців сучасної епохи розділене на до і після 24 лютого 2022 року. З такою думкою погоджується також о. Юрій Коласа, український греко-католицький священник, котрий служить в Австрії. Українська Греко-Католицька Церква в цій країні не має власної ієрархії, тож вірні перебувають під опікою Віденського архієпископа кардинала Крістофа Шьонборна як ординарія для вірних східного обряду в Австрії, а отець Юрій від його імені безпосередньо виконує це служіння як Генеральний вікарій. У вересні священник перебував у Римі, де брав участь у праці Синоду Єпископів УГКЦ, під час якої також погодився на інтерв'ю для Радіо Ватикану. В ньому розповів про те, як початок широкомасштабної війни в Україні вплинув на життя української громади в Австрії й про те, як на цю трагедію відреагувала місцева римо-католицька Церква та суспільство загалом. Йдеться не тільки про матеріальну допомогу, але й про духовну підтримку, що вилилася в участь у молитовній ініціативі «Вервиця єднає», що справді єднає в молитві українців і не тільки в усіх куточках світу.

– Отче, якою була громада українців греко-католиків у Австрії до початку широкомасштабного вторгнення і як ці сумні події вплинули на склад цієї громади, на її наповнення?

– До цього повномасштабного вторгнення, до лютого 2022 року, ми в Австрії мали вісім громад Української Греко-Католицької Церкви, і ми мали дев'ять священників, які опікувалися цими громадами. На превеликий жаль, ми знаємо, що дуже велика кількість були змушені покинути Україну, і це в тому числі вплинуло на ситуацію в Австрії. Отже, на сьогоднішній день, згідно з офіційною статистикою, в Австрії є дев'яносто п'ять тисяч офіційно зареєстрованих вимушено переселених осіб. Це спонукало нас до створення нових громад: в останні півтора року ми створили шість нових громад у різних містах по цілій Австрії, а також звернулися до наших владик в Україні з проханням делегувати священників. Тож протягом останніх півтора року отримали п'ять нових священників, які опікуються нашими вірними в цих нових громадах.

– Очевидно, не всі, хто приїжджає, є вірними УГКЦ, але всі, що приїжджають, потребують підтримки і допомоги, щоб

спочатку подолати шок від пережитого, а згодом ставати на ноги в нових обставинах. Як загалом австрійське суспільство та місцева римо-католицька Церква зокрема відгукнулися на цю трагедію?

– Щодо конфесійної приналежності тих українців, які приїжджають тепер до Австрії, ми зробили соціологічне опитування, щоби для себе зрозуміти, хто є ці люди, які приїжджають до Австрії. Воно було досить таки репрезентативним опитуванням, його допомогли провести наші соціологи з Києва, які тепер перебувають в Австрії. Виявилось, що 41 відсоток з тих новоприбулих українців ідентифікують себе або зазначили себе як вірні православної Церкви. 23 відсотки зазначили в цьому опитуванні, що вони вірять в Бога, але не мають жодного відношення до Церкви, а декотрі з них не є хрищені. І 9,8 % зазначили, що вони атеїсти. І для нас це дало підставу відкрити двері своїх храмів, своїх громад, для всіх, хто шукає Бога. Ми зрозуміли, що 35 відсотків – це досить великий відсоток людей, які просто шукають Бога або Його ніколи не пізнали. І в цьому нас дуже сильно підтримала також місцева римо-католицька Церква.

Єпископська конференція Австрії і місцеві римо-католицькі єпископи підтримали нас в тому, що допомагали створювати нові громади. Загалом, римо-католицька Церква в Австрії від перших днів повномасштабного вторгнення дуже нас підтримувала. Проявилася надзвичайно велика хвиля солідарності серед австрійського населення. І це попри те, що в Австрії відбувалися

якраз в тому часі дуже гострі політичні дебати щодо того, чи потрібно підтримувати біженців, чи не потрібно? Та коли виникла конкретна потреба, тисячі і тисячі австрійців робили все, що було в їхніх силах, щоби допомогти як людям в Україні, відсилаючи гуманітарну допомогу, так і тим, які приїжджали до Австрії. Ми виявили, що більше як 80 відсотків людей, які приїхали до Австрії, були прийняті в австрійські сім'ї. Тобто, в порівнянні з хвилею міграції 2015 року, тоді було навпаки, більш як 80 відсотків централізовано розміщені. А тепер люди просто приймали українців до себе в свої помешкання, надавали різні можливості, супроводжували їх, допомагали дітям іти до школи, купували шкільні приладдя. Тож ми справді виявили надзвичайну хвилю солідарності, і в перші дні війни я сам особисто пересвідчився у цьому. Ми маємо нашу центральну парафію святої Варвари у центрі Відня. І в перший тиждень, коли я приходив туди, то там стояли черги людей, просто австрійців, жінок, чоловіків, молоді, що поверталися чи з навчання, чи з роботи. Вони заходили в сусідні продуктові магазини, в аптеки, купували ліки, купували продукти і понад годину просто стояли в черзі, щоби це віддати там, де збиралася допомога.

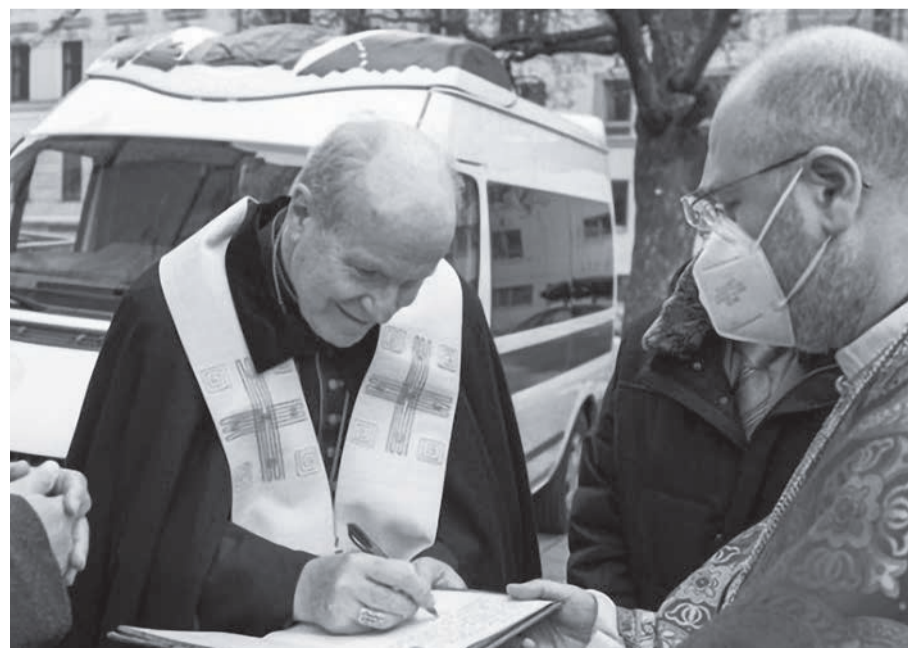
– Ті, хто приїжджає, це в основному жінки і діти, що є такою суспільно вразливою категорією, яка може з легкістю потрапити в тенета зловмисників, стати жертвою негативних явищ, як торгівля людьми тощо. Як Церква стає запобігати цим явищам?

– Власне, це була на початку дуже велика небезпека, і нас про це відразу – і зі сторони австрійського уряду, і зі сторони австрійської католицької Церкви – попередили. Були такі випадки, що якісь мафіозні мережі їхали на кордон, пропонували послуги, особливо молодим жінкам, що вони їх відвезуть до Австрії чи до Німеччини, й часом траплялося, що декотрі з цих жінок потрапляли в сексуальне рабство. Нас про це попередили, і ми зі свого боку намагалися відразу проводити інформативну кампанію. Ми повідомляли тим жінкам, які прибували в Австрію, які існують загрози, роздавали їм інформаційний матеріал. Ми робили це спільно з «Карітасом»: різні буклети, різні брошури, щоби жінки знали, де вони можуть звернутися, якщо виникла така небезпека, які є їхні права, коли вони приїжджають до країни. До того ж, попереджали, що вони нікому не віддавали свої особисті документи. Тобто в такий спосіб намагалися якось вберегти наших людей від цих небезпек.

– Очевидно, допомога є не тільки матеріальною, але й духовною. І Австрійська Церква від самого початку організувала різні молитовні ініціативи...

– Від перших днів повномасштабного вторгнення в усіх дієцезіях Австрії організувалися різні молитовні заходи, молитви за припинення війни, молитви за мир. Австрія має такий особливий досвід й особливу історію, що після Другої світової війни, коли Австрія була окупована, тут виник молитовний рух, коли люди і священники молилися вервицю за звільнення. Маючи цей досвід, в Австрії знову виникла схожа ініціатива, яка триває досі, в рамках якої кожна дієцезія раз у місяць долучається до молитви на вервиці, яка проходить в Україні в рамках ініціативи Департаменту інформації УГКЦ. Ввечері, коли в Україні моляться двадцять-тридцять тисяч вірних, то в один з таких вечорів місцевий єпископ католицької дієцезії молиться разом з цими людьми, а також запрошує всіх своїх римо-католицьких вірних до цієї молитви. І в такий спосіб в той самий час молиться вся римо-католицька дієцезія зі своїм єпископом і з нашою українською громадою за звільнення України; моляться за мир і моляться, щоби ця війна припинилася.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Сім причин, чому варто починати день з Божественної Літургії

Робота, дорога, сімейні обов'язки, проблеми з начальником. У нашому житті накопичується чимало питань і проблем. Можливо, ви коли-небудь хотіли прийняти виклик щодня ходити до церкви на святую Літургію, але сама думка про те, як ви знайдете для цього час, знеохочувала вас. Чому все-таки варто спробувати? Ось кілька причин:

ДУХОВНА СИЛА

По-перше, ми маємо можливість брати участь у Таїнстві Тіла і Крові Христових. Святий Жан-Марі Віанней часто казав, що якби люди справді зрозуміли суть Святої Меси, то померли би від радості.

Щоденна Літургія (Служба Божа, Меса) – це хороший спосіб почати новий день. Звук будильника о 6:00 не найприємніший. Але звичайний ранковий режим допомагає приборкати сонливість. А як щодо духовної енергії? Свята Літургія нагадує нам, ким ми є, і дає силу, яка може змінити наш внутрішній і зовнішній світ.

НАТХНЕННЯ

Слово Боже заохочує нас ставати кращою частиною самих себе разом із Христом. Індивідуальний розвиток, своєю чергою, переходить у стосунки з іншими.

Щодня, приходячи на Службу Богу, ми підтверджуємо, що віримо в Бога. Наша присутність є свідченням вірності Христові. Вчинки приваблюють людей, згідно зі сентенцією: «Слова вчать, приклади приваблюють» (лат. Verba docent, exempla trahunt). Ваша регулярна участь у святій Літургії може бути для когось натхненням поглибити свою віру та стосунки з Богом.

РОЗВИТОК

Щоденна Служба Божа вчить самодисципліни. Це навичка, яку потрібно постійно розвивати. Встановлений щоденний графік дозволяє нам краще виконувати свої обов'язки та прагнути досягти пріоритетів більш організовано.

Структурований ранковий розпорядок дозволяє краще сконцентруватися та зосередитися на завданнях, які нам потрібно виконати. Кожен день приносить проблеми, які потрібно вирішувати. Ви можете спробувати впоратися з ними з Божою допомогою.

Святий парох з Арсу повторював, що щоденне подолання себе починається з першої миті, коли, встаючи о певній годині, ти не витрачаєш жодної хвилини на лінф (або соцмережі, – ред.)

Євхаристія допоможе поглибити ваші стосунки з Богом і стати скромнішими.

ЗМІНА ПЕРСПЕКТИВИ

Регулярна Служба Божа нагадує нам, що без Бога ми мало що можемо зробити. Щоб зберегти віру у світі, який мчить у різні боки, щоб справлятися з життєвими викликами, нам потрібна благодать.

Слухання Слова дає можливість відкрити для себе історії конкретних людей, які показують різні шляхи покликання до місії, яку необхідно виконати під час земної подорожі. Щоденне слухання Слова Божого сприяє кращому та глибшому

розумінню Святого Письма.

Після того, як ви вийдете з церкви, воно ще буде діяти в вас і житиме у вашому серці не тільки до вечора, але, можливо, і до кінця вашого життя. Бути в постійній присутності Бога є дуже важливим.

ВДЯЧНІСТЬ

Ви, мабуть, пам'ятаєте уривки зі Святого Письма, де описуються моменти, коли Христос годував своїх учнів. Тепер Він теж хоче нагодувати вас і стати частиною вас.

Бог дає нам 24 години на добу, 7 днів на тиждень, впродовж 365 днів. Придільлення Йому менш як годину на день не означає, що у нас не буде часу на інші обов'язки. Ми завдячуємо Йому своїми талантами та здібностями. Варто бути вдячним за те, що маємо.

Практикуючи цю чесноту, ми перетворюємо речі, які нас розчаровують, у можливості вчитися та усвідомлювати, як багато ми насправді маємо. Свята Літургія дає нам можливість роздумувати про вдячність.

НАДІЯ

Архієпископ Фултон Дж. Шин повторював, що якщо ви не бачите цінності Служби Божої і нічого від неї не отримуете, це тому, що ви не приносите з собою правильних очікувань від усього, в чому берете участь.

Свята Літургія – це чудова нагода подякувати Богові за все. Тому варто робити це щодня.

Регулярне відвідування церкви дає нам простір для молитви, дозволяє відчувати спокій і відновити рівновагу. Скільки разів ви боролися з думками, не розуміючи, що відбувається у вашому житті та не сприймаючи цього?

Боже послання до вас під час святої Літургії може допомогти вам відкрити своє серце для волі Творця і прийняти місію, яку Він приготував спеціально для вас. У житті не бракує злетів і падінь. Щоденне благословення підніме ваш дух.

ЛЮБОВ

Кожна свята Літургія – це зустріч із Тим, Хто любить нас безумовно. Коли ми когось любимо, ми хочемо проводити з ним кожен день. Кохання – це особливі відносини, в яких слова і жести мають величезне значення. Під час Євхаристії Бог виходить нам назустріч. Не відмовляйтеся від запрошення взяти в ній участь.

Розуміючи цінність Служби Божої й того, чому варто відвідувати її щодня, не вартує торгуватися аргументами щодо цього. Євхаристія – це подяка і вдячність, а також духовна пожива.

*Анна Гембальська-Берекець
Переклад та адаптація
«Духовна велич Львова»*

Отця Юрія Чудяка призначено секретарем Душпастирської ради Патріаршої курії УГКЦ

3 жовтня в Патріаршому домі у Львові відбулася зустріч Душпастирської ради Патріаршої курії УГКЦ, під час якої було вручено Декрети іменування новим заступникові голови та секретареві.

Заступником голови Душпастирської ради Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав призначив єпископа-помічника Київської архієпархії і секретаря Синоду Єпископів УГКЦ владика Андрія Хім'яка, а секретарем – синкела у справах духовенства Львівської архієпархії о. Юрія Чудяка.

На початку зустрічі голова Душпастирської ради владика Кеннет Новаківський привітав усіх присутніх, а також звернув увагу на зміни, які Синод Єпископів цього року вніс у Положення про Душпастирську раду Патріаршої курії УГКЦ. Відтак технічний секретар ради о. Андрій Шестак зачитав Декрети іменування владика Андрія Хім'яка заступником голови Душпастирської ради та о. Юрія Чудяка її секретарем.

Отець Юрій Чудяк подякував Блаженнішому Святославу за довіру і митрополиту Ігореві Возняку за благословення. «Владика Андрій казав, що хотів би бачити в мені людину, яка генерує ідеї. Проте в нас вже є Душпастирський план, який би мав втілюватися до 2030 року. Маємо гарний скелет. Свої обов'язки я найперше вбачав би у системній праці. Маючи вже певний досвід як парох і досвід праці синкела у справах духовенства, розумію, що системна співпраця дуже важлива», – зазначив новопризначений секретар Душпастирської ради.

За матеріалами Департаменту інформації УГКЦ

Відбувся традиційний молитовний вечір для медиків

У перший понеділок місяця, 2 жовтня, в Архикатедральному соборі святого Юра відбувся молитовний вечір для медиків за участі єпископа-помічника Львівської архієпархії Володимира Груци.

Вечір розпочався Божественною Літургією, під час якої була можливість приступити до святої Тайни Покаяння. Опісля до лікарів з вітальним словом звернувся владика Володимир.

Архиєрей ствердив, що цей вечір є відродженням доброї традиції: зібратися і помолитися за хворих людей. Відтак закликав лікарів у своїх молитвах поговорити зі своїми пацієнтами про Бога. «Не всіх людей є можливо вилікувати, але важливо, що віруюча людина приймає свій стан – це важливий етап терапії. Важливо, що людина не бунтується. Бо бунт пригнічує нервову систему», – мовив він. «Дозвольмо Богові діяти не лише у цей вечір, а також і на майбутнє», – попросив єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Далі лікарі та медики мали час на роздуми в тиші під супровід Ісусової молитви. Завершився молитовний вечір молебнем до святого Герарда та помазанням елеєм.

У Львівській архієпархії відбулася традиційна «Здибанка з владикою»

Зустріч відбулася у суботу, 7 жовтня, в приміщенні Центру Шептицького УКУ. Цьогоріч традиційно комісія з молоддю обмінювалися планами на рік, роздумували над спільними ідеями та спілкувалися з архиєреєм.

Здибанка розпочалася зі вступного слова голови Молодіжної комісії о. Володимира Битюги та презентації річного планування Молодіжної комісії. Відтак владика Володимир звернувся з духовним словом до молоді, в якому запропонував три пункти до роздумів: питання сумнівів і віри на прикладі особи святого Томи, питання християнського розуміння влади відповідно до євангельського уривку цього дня (Лк. 4, 31-36), а також розуміння того, в що ми є закорінені.

Архиєрей подякував молоді за служіння, які вони проводять у своїй парафії, й запевнив, що старше покоління бачить у них надію.

Окремо владика Володимир подякував духівникам за присутність: «Радію, що є духівники. Це для нас пріоритет. Бо духівник має бути у вашому житті і відчувати ваше серцебиття, щоби знати, як вам послужити».

На завершення був час діалогу з архиєреєм. Молодь ставила запитання, а владика Володимир відповідав.

Довідка: «Здибанка з владикою» – це щорічна зустріч для духівників, лідерів і їхніх заступників молодіжних спільнот Львівської архієпархії УГКЦ з єпископом-помічником Володимиром, що припадає на початок нового навчального року. Організатор зустрічі – Комісія у справах молоді Львівської архієпархії.

Пресслужба Львівської архієпархії

У Золочівському та Княжому деканатах Львівської архієпархії УГКЦ вшанували священномученика Йосафата

8 жовтня у Золочівському палаці культури з нагоди 400-річчя мучеництва святого священномученика Йосафата відбулася духовно-мистецька програма «Апостол єдності». Захід відбувся за участі солістів, хору та оркестру Заслуженої академічної капели України «Трембіга».

Програму підготували: диригент – Володимир Вівчарик; ведуча – Марія Христинич; автор проекту – Михайло Перун. Організатори програми: Золочівський та Княжий деканати Львівської архієпархії УГКЦ, Золочівський монастир Вознесіння ГНІХ, ЧСВВ й Фундація «Андрей».

У проєкті також співпрацювали декан Княжого деканату о. Микола Мандрик та ігумен Золочівського монастиря оо. Василіян о. Павло Федусів.

– Священномученик Йосафат – подвижник віри, який із особливою жертвністю прославляв Церкву та вболівав за її єдність. І ця боротьба відбувалася не лише в релігійному, а й у політичному вимірі. Ми мусимо пам'ятати наших святих і помножувати їхнє насліддя, – зазначив у коментарі про подію декан Золочівського деканату отець Михайло Сукмановський.

Про те, що такі заходи важливі і затребувані, свідчить те, що вшанувати пам'ять священномученика Йосафата прийшло понад 500 глядачів.

Пресслужба Львівської архієпархії

Сім способів підтримати священника

Недавнє дослідження показало, що священники, хоч і відчують радість і задоволення від свого покликання, та часто борються з виснаженням. Чи замислювалися ви, як ви можете їх підтримати?

Американське опитування, проведене серед приблизно 350 католицьких священників із понад 190 дієцезій (єпархій), показує, що більшість із них задоволені своїм покликанням. Однак виявилось, що у багатьох священників також були симптоми вигорання. Це стосувалося передусім молодого духовенства.

Респонденти погодилися, що часто знаходять підтримку у світських друзів. Беручи до уваги результати дослідження, варто звернути увагу на якість стосунків зі священниками навколо нас. Якщо ми не маємо з ними тісного зв'язку, ми ніколи не зможемо бути впевнені, хто з них переживає важкі часи та потребує нашої допомоги. Але як ця підтримка може виглядати на практиці?

Наважтеся порозмовляти

Маєте звичку після Євхаристії поспішно виходити з церкви? Вирвітьесь з шаблону і спробуйте поводитися інакше. Знайдіть можливість поговорити зі своїм священником. Ви не знаєте, що сказати? Запитайте про щось, пожартуйте або поділіться своїми думками щодо його проповіді. Дружня розмова може стати основою для побудови більш глибоких стосунків.

Запросіть на каву з тортиком

Вам не потрібно витратити багато часу на зустріч за чашкою кави чи чаю. Запитайте у священника, коли йому буде зручно, та відзначте запланований час в календарі. Навіть якщо виявиться, що у священника занадто щільний графік, він оцінить ваші добрі наміри та прояв ініціативи.

Повечеряйте разом

Раніше запрошення священника до себе в дім було звичайною справою. Сьогодні мало хто на це зважається. Нам здається, щоб догодити такій важливій персоні, потрібен вишуканий обід і зразкове виховання дітей. Ніщо не може бути дальшим від істини! Священники хочуть бачити правду про життя парафіян, бо це дозволяє пізнати не лише їх, а й їхні родини.

Запросіть священника на зустріч, яку ви організуєте

Плануєте зустріч з родиною чи друзями? Розгляньте можливість запросити священника. Ви не тільки забезпечите його вечірньою розвагою, але й дасте можливість вашим гостям поспілкуватися з душпастирем.

Спільне проведення вільного часу

Чи має ваш друг-священник якісь особливі вподобання, хобі? Можливо, він любить спорт, музику або театр? Подумайте про те, щоб купити додатковий квиток і запросити його на цю цікаву подію.

Дізнайтеся, коли у нього день народження

Дні народження, іменини, річниці священничого рукоположення – у житті священника є багато приводів для святкування. Запишіть їх у свій календар і спробуйте не забувати. У важливий для священника день подаруйте йому щось, або хоча б іноді листівку. Він точно оцінить ваш жест.

Запитайте, чи потрібна йому допомога

Інколи достатньо запитати, чи вашому священнику щось потрібно. Запитайте, що ви можете для нього зробити. Може виявитися, що самотійно ви не зможете виконати його прохання, але з чиеюсь допомогою вам це вдасться.

Переклад та адаптація «Духовна велич Львова»

У Трускавці освятили пам'ятник митрополиту Володимирові Стернюку

30 вересня у м. Трускавець на подвір'ї храму святого пророка Іллі відбулося освячення пам'ятника митрополиту Володимирові Стернюку.

Подія розпочалася з Вечірні напередодні свята Покрову Пресвятої Богородиці, яку очолив владика Ігор, Митрополит Львівський, у співслужінні з архієпископом Вісвальдасом Кульбокасом, Апостольським нунцієм в Україні, владикою Володимиром, Митрополитом Івано-Франківським, владикою Ярославом, єпископом Самбірсько-Дрогобицьким, владикою Михайлом, єпископом Сокальсько-Жовківським, владиком Григорієм, єпископом-помічником Самбірсько-Дрогобицької єпархії, владикою Петром, єпископом-помічником Сокальсько-Жовківським, владикою Богданом, єпископом-помічником Стрийським, та священниками Самбірсько-Дрогобицької єпархії.

Після Вечірні владика Ярослав привітав усіх, хто прибув на спільну молитву. Єпископ зазначив, що подія освячення пам'ятника митрополиту Володимирові Стернюку – вшанування великого мужа Церкви, який був місцєблестителем Глави УГКЦ в 1970-1990-х роках. Окрім того, єпископ пояснив, чому саме у Трускавці споруджено пам'ятник митрополиту Володимирові: «Починаючи з перших днів незалежності України, Трускавець був для всієї України своєрідним Ареопагом, що відкривав духовних і національних постатей», – зауважив проповідник.

Єпископ наголосив, що пам'ятник митрополиту Володимирові Стернюку відтепер нагадуватиме мешканцям і гостям Трускавця період катакомбної Церкви в Україні.

Опісля освячення пам'ятника митрополит Ігор розповів присутнім про окремі сторінки життя митрополита Володимира Стернюка. Зокрема, він пригадав, як ще молодим священником провідував митрополита Володимира у його квартирі у Львові. Митрополит розповідав про постійне стеження радянських спецслужб за ним. Проте ті численні випробовування, які випадали на його долю, він сприймав за Божу волю.

Наприкінці звернення владика Ігор схарактеризував митрополита Володимира як людину, що дбала про свою Церкву і народ.

По завершенні богослужіння відбулася духовно-мистецька програма.

Пресслужба Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ

На Харківщині у василіянському монастирі відзначили храмовий празник

Храмове свято відзначили в Покотилівському василіянському монастирі на Харківщині. З нагоди празника Покрову Пресвятої Богородиці до монастиря завітали екзарх Харківський владика Василь Тучапець, єпископ Харківсько-Запорізької дієцезії РКЦ Павло Гончарук, а також духовенство, монашество та віряни з різних куточків України.

Напередодні, у суботу, з катедрального собору святого Миколая Чудотворця в Харкові до монастиря вирушила піша проща, але вона, з огляду на безпеку, була нечисельною. Кілька десятків прочан, а серед них – брати з Київської Трьох-Святительської духовної семінарії, пішки подолали шлях 20 км, під час якого молилися за українських воїнів та перемогу і мир в Україні.

У сам день празника в монастирському храмі було відслужено Архирейську Літургію, під час якої до присутніх із проповіддю звернувся провінційний вікарій отців-василіян о. Веніамин Чернега. Священик наголосив на важливості цього свята, який є знаковим для українського народу, що століттями бореться за свободу під Покровом Богородиці. Окремо було згадано багатотраждальну Харківщину, яка зазнає постійних обстрілів, але з надією на Божий захист молилися за перемогу України.

Наприкінці владика Василь привітав спільноту монастиря та парафіян із храмовим святом, подякував усім за участь у молитовній прощі та спільну молитву. «Молимося, щоби Пречиста Діва Марія тримала під своїм покровом наше військо та весь український народ», – запевнив екзарх Харківський.

Пресслужба Харківського екзархату УГКЦ

На Тернопільщині відкрили прихисток для переселенців похилого віку

«Хочемо, щоб люди похилого віку, яких війна змусила рятувати своє життя, мали дах над головою та гідні умови проживання», – такими словами директор «Карітасу» о. Роман Загородній окреслив 3 жовтня мету заснування у с. Петрики на Тернопільщині нового прихистку для вразливих категорій населення 60+ серед внутрішньо переміщених осіб.

Урочисте відкриття з Чином благословення здійснив Архiepіскоп і Митрополит Тернопільсько-Зборівський Василь Семенюк, який благословив мешканців та працівників нового житла. Прихисток діятиме в с. Петрики за адресою вул. Шевченка, 55, та буде під постійною опікою благодійного фонду «Карітас», який від початку повномасштабного вторгнення опікується потребуючими, відчиняє свої двері, щоби прийняти тих, хто шукає даху над головою. Під час наймасовіших евакуацій приміщення «Карітасу» були переоблаштовані під своєрідний «хаб» милосердя.

Реконструкція будівлі та приведення її в належний стан відбувалися за підтримки «Caritas Ukraine», «Caritas Austria» і фінансування «Austrian Development Agency» та «Neighbors in Need». Тимчасовий прихисток розрахований до 30 осіб. Наразі тут уже проживає 25 осіб.

Тут можуть поселитися внутрішньо переміщені особи вікової категорії 60+. Угода укладається на три місяці з можливістю пролонгації до пів року. За цей час людям допомагають у пошуку іншого житла, соціалізуватися тощо. Згодом, коли вже не буде потреби в наданні прихистку переселеним особам, це приміщення можна буде використовувати для турботи про місцевих людей похилого віку.

Пресслужба Тернопільсько-Зборівської архієпархії

В Ірландії освятили перший храм для української католицької громади

15 жовтня у Вотерфордї (Ірландія) відбулася історична подія – освятили перший у місцевості храм для українських католиків. Цій події посприяв о. Андрій Сов'як, священник Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ, який здійснює душпастирську опіку українців в Ірландії.

Владика Альфонс, єпарх Вотерфордський, благословив угоду з отцями-францисканцями про передачу їхнього монастирського храму, який пустував кілька років, у користування українським католикам.

Храм освятили владика Кеннет, Апостольський візитатор для українців греко-католиків в Ірландії та Північній Ірландії, разом з владикою Альфонсом та владикою Григорієм, єпископом-помічником Самбірсько-Дрогобицької єпархії. Парафіяльна церква збереже назву «Українська католицька парафія св. Франциска у Вотерфордї».

Після історичної Божественної Літургії віряни та гості мали змогу насолодитися чудовим парафіяльним концертом.

Наразі в Ірландії є п'ять українських католицьких священників, які служать у понад 10 місійних пунктах країни.

Департамент інформації УГКЦ

Папа: не слід гратися з мучеництвом українського народу

23 вересня завершилася 44-а Апостольська подорож цього понтифікату, яка привела Папу Франциска до Марселя, де він взяв участь у заключній сесії «Середземноморських зустрічей». Повертаючись із Марселя, Папа під час короткого спілкування з журналістами в літаку відповів серед інших і на запитання, яке стосувалося зусиль Папи та Святого Престолу у пошуках миру в Україні.

«Український народ, – мовив у цьому контексті Святіший Отець, – це народ-мученик, який має історію, переповнену мучеництвом, історію, яка викликає біль. Це не вперше він страждає: в часи Сталіна він багато-багато вистраждав. Це народ-мученик. Але ми не повинні гратися з мучеництвом цього народу, ми повинні допомогти йому розв'язати ці справи в найреальніший можливий спосіб. Під час війни реальним є можливе, не слід себе обманювати, що, мовляв, завтра двоє лідерів, які в стані війни, сядуть разом за стіл їсти. Але наскільки можливо, куди можемо дійти, смиренно робити можливе. Тепер я бачу, що одна з країн робить крок назад, не дає зброю, і починається процес, де напевно мучеником буде український народ. І це погано!»

«Vatican News»

Архієпископ Галлагер: напад росії на Україну поставив під загрозу світовий порядок

Виступаючи під час відкритих дебатів у Раді Безпеки ООН, присвячених війні в Україні, які відбулися 20 вересня в Нью-Йорку, Секретар у справах стосунків Святого Престолу з державами та міжнародними організаціями вказав на те, ця «жорстока та безглузда» війна проти України вимагає від міжнародної спільноти рішучих дій у пошуках справедливого і тривалого миру для України, як важливого елементу глобального миру, наголошуючи на тому, що Святий Престол підтримує територіальну цілісність України.

«Святий Престол близький з Україною та повністю підтримує її територіальну цілісність, ба більше – й надалі бере участь у гуманітарних ініціативах, спрямованих на полегшення страждань українського населення, особливо тієї його частини, яка є найслабшою та найуразливішою», – зазначив архієпископ Пол Річард Галлагер, Секретар Святого Престолу у справах стосунків з державами та міжнародними організаціями.

Як зауважив очільник ватиканської дипломатії, ці дебати відбуваються «в контексті жорстокої і безглуздої війни проти України, яка ціною великих жертв захищає свій суверенітет і недоторканність своїх міжнародно визнаних кордонів». Він нагадав, що це «цінності, які підтримуються і поділяються з моменту заснування цієї шляхетної Організації». А тому виникає запитання: «Проти кого ведеться ця війна?» «Всі бачать, що найвищу ціну платять цивільні, прості люди і, перш за все, діти, молодь і люди похилого віку», – зазначив архієпископ Галлагер.

Далі Секретар Святого Престолу у справах стосунків з державами та міжнародними організаціями підкреслив, що «війна – це велике зло», і сьогодні ми бачимо, «що воно дедалі більше виходить за межі України, накриваючи своєю густою тінню не лише Європу, але й інші континенти, і, насамперед, проникає в людські серця, роблячи їх вмістилищем «логіки війни». «Незаперечним є той факт, що напад росії на Україну поставив під загрозу весь світовий порядок, який виник після Другої світової війни. Його негативні наслідки вже проглядаються в гуманітарній, демографічній, продовольчій, соціально-політичній, правовій, економічній, екологічній, військовій, ядерній, енергетичній, медичній, освітній, релігійній, міграційній та інших сферах, які в сукупності є фундаментальними елементами архітектури світової безпеки», – сказав він, наголошуючи на тому, що «зло не здатне породжувати добро».

«Vatican News»

Задушні дні – простір світлої пам'яті

Перші дні листопада традиційно є днями згадування померлих, молитви за них і відвідування кладовищ. Це пов'язано зі святкуванням Дня усіх померлих (лат. In Commemoratione Omnium Fidelium Defunctorum), який Римо-Католицька Церква звершує 2 листопада, після Дня всіх святих.

«Хоч Церква у своїх щоденних молитвах і богослуженнях пам'ятає про душі померлих, все-таки вона, як добра мати, у часі церковного року призначає ще окремі дні для поминання й молитви за померлих. Ці дні називаємо задушними, або поминальними», – пише у книзі «Пізнай свій обряд» ієрм. Юліан (Катрій) ЧСВВ.

В Україні, особливо на заході, традиція відвідин цвинтаря на початку листопада поширена між вірними різних конфесій. Задушні дні присвячені як молитві спільноти Церкви, звершення заупокійних богослужінь, так і особистій молитві за померлих з родини із відвідуванням їхніх поховань, запаленням свічок і покладанням квітів.

Молитва за померлих – це особлива частина духовного життя кожного християнина, оскільки християнство говорить про віру у вічне життя і безсмертя душі. Христова Церква як Матір обіймає своєю спільнотою молитвою усіх дітей, які будь-коли через хрищення стали її членами. «Взаємну злуку всіх вірних на землі, святих у небі й душ у чистилищі ми називаємо сопричасттям святих. Вона полягає в тому, що святі в небі своїм заступництвом перед Богом можуть помагати й помагають нам на землі й душам у чистилищі. А ці знов можуть молитися за нас, але не можуть собі допомогти, бо час їхніх заслуг уже скінчився. Зате ми можемо їм допомогти своїми молитвами, добрими ділами, а передусім жертвою святої Літургії», – зауважує ієрм. Юліан. «І якраз на науці святої віри про сопричасття святих основою є прадавня практика Церкви, щоб молитися за тих, які відійшли до вічності. Про цю практику Другий Ватиканський Собор у «Догматичній Конституції про Церкву» каже: «Признаючи вповні цю спільноту цілого Містичного Тіла Ісуса Христа, Церква на землі від самих початків християнської релігії плекала пам'ять померлих з великою побожністю» (§ 50).

Про цю єдність говорить і Катехизм Католицької Церкви, наголошуючи: «Визнаючи від самого початку Співпричасття, яке існує всередині цілого містичного Тіла Ісуса Христа, Церква-паломниця з перших часів християнства оточила великою шаную пам'ять померлих, приносячи також за них молитви; бо «молитися за мертвих (...) – це свята й благочестива думка (...), щоб вони звільнилися від гріха» (2 Мак. 12,44-46; II Ватиканський Собор, Догм, конст. «Lumen gentium», 50). Наша молитва за них може не лише допомогти їм, а й зробити успішним їхнє заступництво за нас» (ККЦ 958).

Особливе значення у тижневому колі для згадування померлих має субота. Ієрм. Юліан зазначає: «У суботу Господь Бог відпочивав після створення світу, і в суботу Ісус Христос спочив у гробі, спасши людський рід; отже, субота стала символом вічного спочинку і щастя в Бозі. Тому Церква присвятила суботу Всім святим, що відійшли до вічності, але ще не ввійшли у вічний і блаженний відпочинок зі святими в небі». Тому в церковному році найчастіше саме суботи визначені як дні заупокійного моління – м'ясопусна субота, друга, третя і четверта суботи Великого посту, Зелена субота (перед святом Зіслання Святого Духа) тощо. Окрім того, окремі моління прив'язані до життєвого циклу – три, дев'ять, сорок днів після смерті або ж її роковини. Церковна спільнота визначає дні молитовного відвідування цвинтаря також у день після храмового празника парафії, а ще – в часі Великодніх свят та свята Зіслання Святого Духа.

Листопадіві задушні дні пов'язані зі святом Всіх святих у Римо-Католицької Церкви, а також зі спогадуванням померлих вірних у наступний день після нього, запровадженим у французьких бенедиктинських монастирях, що звідти поширилось в усій Західній Церкві. Ця традиція збереглася й дотепер – на початку листопада вірні відвідують кладовища, прибирають та прикрашають могили своїх рідних, і в особливий спосіб збираються для молитви за них.

Для Греко-Католицької Церкви 1 листопада є ще одним визначним днем, у який згадують річницю відходу до вічності Праведного Митрополита Андрея, великого пастиря і провідника Церкви. У цей день спільнота Церкви молиться за його прославу та про Божі благодаті, явлені за його посередництвом.

Листопад є часом духовного приготування до Різдвяного посту і шляху до празника Різдва Христового. Крім того, саме в листопаді згадують День пам'яті жертв голодоморів. Це час духовної праці над собою і присвячення часу молитві за наших близьких, знаних і незнаних, які відійшли до вічності. В часі війни ще гострішим стає відчуття втрати, тож молитва за померлих – це також частина особистого духовного подвигу – і заспокоєння.

Листопадіві задушні дні пригадують християнам про триєдину спільноту Церкви – воюючу, прославлену й терплячу – і спонукають єднатися молитовно з тими, хто відійшов до вічності, здобуваючи їм і собі спасення. Молитва за померлих засвідчує простір вічної пам'яті та віри у воскресення і перемогу над смертю – перемогу, яку сам Христос засвідчив своїм Воскресенням з мертвих.

Підготувала Марія Цьомик
«Духовна велич Львова»

Святий Лука – апостол та євангелист, покровитель лікарів і художників

Рання традиція одностайно вважає Луку уродженцем Антіохії Сирійської. Церковне передання також одностайно в тому, що кількарзово згаданий у посланнях апостола Павла Лука є тим самим Лукою, якого з II століття вважають автором Євангелія та Діянь Апостолів. У Посланні до Колосян Павло згадав Луку окремо від свого юдеохристиянського оточення. Тож скоріш за все, євангелист був не євреєм, а греком чи сирійцем за походженням. Лука був вченою людиною, про що свідчить вишукана мова його текстів. Також, можливо, євангелист здобув медичну освіту, адже наприкінці Послання до Колосян Павло називає Луку «любим лікарем».

Святий Лука не був одним із 70 учнів Ісуса. Не був і свідком Христового Воскресіння. Він став християнином згодом, у перші десятиліття розповсюдження віри серед язичників.

Охристинившись, євангелист супроводжував апостола Павла під час мандрів по Македонії. Після короткої розлуки Лука став незмінним супутником Павла – апостола язичників. Він супроводжував його в останній подорожі до Риму. Там Павло два роки перебував під домашнім арештом, очікуючи суду. Проте євангелист не покидав надовго свого вчителя, старанно переймаючи знання та досвід Павла. В II Посланні до Тимотея Павло згадує, що всі учні розійшлися по різних землях та що з ним залишився тільки один Лука.

Передання свідчать, що після мученицької смерті апостола Лука сам продовжив зверхувати проповідь Євангелія. Святий Епіфаній Кіпрський (†403) повідомляє, що Лука проповідував у Далмації, Галлії, Італії та Македонії. Святий був у Лівії, Єгипті та Беотії. Найвірогідніше, Лука пише своє Євангеліє, а за ними і Діяння Апостолів лише після 70 року по Різді Христовому, коли римляни зруйнували Єрусалим.

Твори Луки написані гарною грецькою мовою з великою різноманітністю, елегантністю та проникливістю. Однак висока освіта євангелиста виражена не лише в вишуканій грецькій мові. Автор Євангелія та Діянь взорується на античні літературні зразки, в тому числі історичні. Нагомість ви не побачите у диптиху Луки єврейських слів чи прямих цитат зі Старого Завіту. Адже Лука єдиний з

Святий Лука малює Мадонну з Немовлям. (Маттіа Преті (італ. Mattia Preti; 24 лютого 1613, Таверна + 3 січня 1699, Валлетта) — італійський художник.

усіх євангелистів писав передусім для язичницької, а не єврейської аудиторії. Євангелист хоче відкрити правду усім народам, що Ісус є спасителем всього світу. Що Син Божий найбільше піклується про пригноблених та тих, кого більшість вважає пропащими. Що Христос як ніхто близький до бідних та хворих, жінок та дітей. Можливо тому лише в Євангелії від Луки описано дитинство Ісуса. Ісус Луки – надія для безнадійних, готовий принести спасіння кожному.

Євангеліє від Луки має багато унікального матеріалу. Воно містить чимало Ісусових притч, яких немає в інших Євангеліях – про блудного сина, доброго самаритянина, багача та Лазаря... Лука найбільше з усіх євангелистів акцентує на частій молитві Ісуса, а також єдиний з усіх євангелистів подає кілька хвалебних гімнів: Захарії, Марії, Симеона. Через це Євангеліє Луки називають ще Євангелієм Прослав.

Діяння Апостолів – це своєрідний місток між чотирма Євангеліями та посланнями Павла. Під час написання другої книги Лука намагався поводитися як історик. Використовуючи ретельно зібраний матеріал, він прагнув доступно подати історію перших християн. На жаль, книга Луки містить опис життєвих подій далеко не всіх апостолів. По суті, Діяння зосереджуються на постатях Петра і Павла та їхнього оточення. Проте масштаб і географія праці все одно вражає. У Діяннях Апостолів

Вітаємо ювілярів!

Редакція «Мети» широкі вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у жовтні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у жовтні отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

Лука згадує 32 країни, 54 різні міста та 95 імен конкретних людей. Євангелист простежує історію християнства від Єрусалима до Риму, показує перші дискусії в християнському середовищі та трансформацію руху. Тому в богослужбових текстах свята Луку часто називають літописцем апостолів.

Невідомо, як саме завершив своє життя євангелист. Можливо, святий Лука мирно помер в місті Теби, будучи тамтешнім єпископом. Однак Григорій Богослов (†390) та Гауденцій Брешійський (†410) вказували, що євангелист загинув мученицькою смертю. Святий Іполит Римський (†235) стверджував, що Луку розп'яли в місті Елія на Пелопоннесі.

Цікавим є питання: був Лука іконописцем чи ні? В перший період історії Церкви жодних свідчень про це немає. Потенційно найдавніший текст, в якому згадується Лука як художник, датується аж шостим століттям. Його приписують Теодору Лектору, який був читцем у соборі Святої Софії в Константинополі. Згідно зі свідченнями Теодора, в 450 році візантійська імператриця Пульхерія отримала з Єрусалиму від своєї невістки Афіни-Євдокії образ Богородиці, намальований Лукою. Однак текст Лектора не зберігся. Він дійшов до нас у вигляді переказу, зробленого Никифором Ксантопулом аж у XIV столітті! Тож найдавніший достовірний текст, де говориться про ікони Луки, датується початком VIII століття. Це трактат «Про почитання святих ікон» видатного богослова Андрея Критського (†740). В своєму творі архієпископ міста Гортіна згадує про усні перекази, що апостол Лука намальовав власноруч ікони Христа та Богородиці. Ці образи буцімто зберігають у Римі з великою честью та виставляють в Єрусалимі з ретельною увагою.

Трактат святого Андрея Критського не ознаменував собою початок легенди про Луку-художника. Він засвідчив, що на початку VIII століття таке уявлення про євангелиста було поширене серед людей. В рамках усної традиції Лука став вважатися художником раніше. Напевне, ця легенда про нього зародилася таки в VI столітті.

Починаючи з VIII сторіччя, згадки про Луку як іконописця стають все численнішими. В добу іконоборства на-

родні легенди стали потужним аргументом в руках візантійських іконофілів. Візантії цілком довіряли правдивості усних переказів, їх богослови часто підкреслювали, що неписані традиції теж є авторитетними. Тож Йоан Дамаскин (†740) нагадував тим, хто виступав проти зображень святих, що сам євангелист Лука намальовав портрет Діви Марії.

Після II Нікейського собору уявлення про Луку як про майстерного художника міцно вкоренилося у Візантії та стало невід'ємною частиною біографії святого. Йому приписували створення багатьох ікон Богородиці в різних частинах християнського світу. Авторство Луки приписувалося, зокрема, Вишгородській іконі. На початках ця ікона знаходилася у вишгородському жіночому монастирі, будучи подарованою кимось із князів. У 1155 році владіміросудзальський князь Юрій Долгорукий завоював Київський престол. Прагнучи зміцнити владу, він посадив свого сина Андрія Боголюбського на княжіння у Вишгороді. Та того ж року Андрій повернувся на Суздальщину. Покидаючи місто, Боголюбський привласнив образ Богородиці та вивіз його до Владіміра. Наразі Вишгородська ікона експонується в Третьяковській галереї та позиціонується російськими дослідниками як одна з найбільших російських святинь.

Символом євангелиста Луки є крилатий бик. У давні часи бик був жертвовною твариною. В Євангелії від Луки добре розкрита жертва Христа-Спасителя на хресті. Крім того, бик асоціюється з наполегливістю та працьовитістю. А Лука написав значно більше за Матея та Марка. Він був автором історії перших учнів Христа та чи не найвірнішим помічником апостола Павла.

Лука вважається покровителем лікарів (адже сам був одним із них) та живописців (через широко розповсюджену легенду про Луку-іконописця). Також святий є покровителем м'ясників. Причиною цього став бик як символ євангелиста.

Моці святого Луки були віднайдені у м. Падуя та зберігаються у храмі св. Юстини.

Джерело: РІСУ

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____